

гато едвамъ стигнало наедно отъ онѣзи па-
сища, които ся виждали отъ далечъ толкози
хубавы. И тогава, понеже Неискуство было
ослабнало отъ жегъ-тъ и отъ гладъ-тъ, и из-
морено много отъ труда на възлазяніе-то, на-
дѣяло ся голѣмо удоволствіе отъ пасеніе на
изряднѣ трѣвѣ.

“Сега, рекла му една отъ козы-тъ, да ся
радвашь; сега да изпълнишь всяко свое же-
ланіе съ тѣзи сладкѣ хранѣ, и да піешь отъ
водѣ-тъ която тече при нозѣ-тъ ти.”

Неискуство начнало да яде съ лакомство, и му
ся сторило много сладко: но колко было прѣль-
стено! На трѣвѣ-тъ вкусъ-тъ былъ горчивъ
въ устѣ-тъ му; и колкото и да ядѣло, не
можалъ да прѣстане гладъ-тъ му: защото
горска-та земя, като бесплодна, не съста-
вяла хранителны произведенія-та. Завтекло ся
послѣ при отокъ-тъ, на който быстрина-та
ся виждала наистинѣ привлѣкателна; но тамъ
ако и да пило доволно, жадность-та му обаче
не прѣстанала, но повече прорасвала. И кол-
кото по много піяло, толкова повече ожадиѣ-
вало; послѣ начнало да усѣща топлинѣ въ
всичкы-тъ си жилы; защото близо при исто-
чникъ-тъ на онѣзи отокъ растѣлы много врѣ-
дителны трѣвы, които като хвърлялы въ во-
дѣ-тъ отровны-тъ си листіе, давалы ѣ каче-
ство да причинява жедность и топлинѣ на
онѣзи що ѣ пиѣтъ. Вліяніе-то ѣ было толко
голѣмо въ Неискуство, щото му докарало едно
такова беспокойствіе, каквото не было усѣ-
стило никога по прѣдѣ; и молило овцы-тъ и